

- u svakom slučaju, smanji novčanu kaznu koja je društvu Feralpi izrečena u Odluci, zbog toga što je Općem sudu trebalo predugo da odluči u predmetu T-70/10;
- naloži Komisiji snošenje troškova ovog postupka kao i troškova postupka u predmetu T-70/10.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Feralpi ističe šest žalbenih razloga s ciljem dokazivanja da:

- je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava zaključivši da nije dokazana nikakva povreda načela kolegijalnosti prilikom donošenja Odluke;
- je Opći sud povrijedio čl. 10. Uredbe br. 773/2004 ⁽¹⁾ i čl. 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (EKLJP), time što je zaključio da se Odluku moglo donijeti, a da se žalitelju nije poslala obavijest o utvrđenim činjenicama i da mu se nije osiguralo korištenje pravâ na obranu;
- je Opći sud povrijedio čl. 6. EKLJP-a i čl. 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, time što je zaključio da razdoblje koje je prošlo između objave presude u predmetu T-77/03 25. listopada 2007. i donošenja Odluke nije bilo predugo;
- je Opći sud pogrešno primijenio čl. 65. UEZUČ-a i, u ovom slučaju, pojmove sporazum i usklađeno djelovanje, u smislu koji im pripisuje prethodno spomenuta odredba, kao i relevantna načela u području tereta dokazivanja, zbog toga što je zaključio da je dokazano postojanje jedinstvenog i kontinuiranog zabranjenog sporazuma na talijanskom tržištu armiranog betona u razdoblju 1989.-1992. i 1993.-1995. te sudjelovanje društva Feralpi u takvom zabranjenom sporazumu. U takvim okolnostima Opći sud nije vodio računa o posebnosti pravnog okvira UEZUČ-a primjenjivog na sektor armiranog betona. Opći sud je osim toga očito iskrivio smisao i doseg iznesenih ključnih dokaza. U tom pogledu je obrazloženje manjkavo i nelogično;
- je Opći sud povrijedio načela jednakog postupanja i proporcionalnosti kada je utvrdio da nije izvršavao svoju neograničenu nadležnost kako bi ispravio Komisijinu grešku u ocjeni posebnog tereta društva Feralpi i drugih poduzetnika koji su sudjelovali u zabranjenom sporazumu radi određivanja osnovnog iznosa novčane kazne;
- je Opći sud povrijedio odredbe čl. 47. Povelje jer o njegovom predmetu nije odlučeno u razumnoj roku.

⁽¹⁾ Uredba Komisije (EZ) br. 773/2004 od 7. travnja 2004. o postupcima koje Komisija vodi na temelju članaka 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL L 123, str. 18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 298.).

Žalba koju su 20. veljače 2015. podnijeli Ferriera Valsabbia SpA, Valsabbia Investimenti SpA protiv presude Općeg suda (osmo vijeće) od 9. prosinca 2014. u predmetu T-92/10, Ferriera Valsabbia i Valsabbia Investimenti protiv Komisije

(Predmet C-86/15 P)

(2015/C 146/28)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelji: Ferriera Valsabbia SpA, Valsabbia Investimenti SpA (zastupnici: D.M. Fosselard, odvjetnik, D. Slater, Solicitor, A. Duron, odvjetnica)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Žalbeni zahtjev

Žalitelji od Suda zahtijevaju da:

- ukine pobijanu presudu Općeg suda zbog razloga navedenih u nastavku;
- i, konačno odlučujući o sporu na temelju članka 61. Statuta Suda Europske unije, poništi odluku u dijelu u kojem se odnosi na žalitelje;
- podredno, u slučaju da Sud odluči da ne postoji nijedan razlog u njihovom interesu za poništenje odluke, smanji novčanu kaznu izrečenu žaliteljima zbog gore navedenih razloga;
- alternativno, u slučaju da Sud ne odluči konačno o sporu, o troškovima odluči naknadno i vrati predmet Općem sudu da ponovno odluči u skladu s presudom Suda;
- naposljetku, u smislu članka 69. Poslovnika Suda, naloži Komisiji snošenje troškova pred Općim sudom, kao i onih pred Sudom.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U prilog svojoj žalbi žalitelji ističu sljedeće razloge:

Prvim žalbenim razlogom, žalitelji tvrde da je Opći sud prekršio članak 10. Uredbe 773/2004 ⁽¹⁾. Točnije, Opći sud je smatrao da je Komisija bila ovlaštena ponovno donijeti pobijanu odluku u okviru prvostupanjskog postupka (u daljnjem tekstu: Odluka), a da prethodno nije bilo potrebno poslati novu obavijest o utvrđenim činjenicama.

Drugim žalbenim razlogom, žalitelji ističu da je Opći sud prekršio članak 14. Uredbe 773/2004. Povreda se sastoji u činjenici da je Opći sud utvrdio da je Komisija mogla ponovno donijeti Odluku, na osnovi odredaba Uredbe 1/2003 ⁽²⁾, a da pritom predstavnici država članica nisu imali mogućnost izravno čuti poduzetnike.

Trećim žalbenim razlogom žalitelji tvrde da je Opći sud prekršio načelo kolegijalnosti. Opći sud je smatrao da je Komisija bila ovlaštena donijeti Odluku u postupku u okviru kojeg kolegij nije usvojio čitav tekst Odluke odjednom, već je usvojio dva dijela Odluke u dva različita trenutka uz pretpostavku da ta dva dijela zajedno mogu činiti jednu cjelovitu Odluku.

Četvrtim žalbenim razlogom, žalitelji navode povredu članka 47. Povelje o temeljnim pravima, tumačenog u skladu s člankom 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Takva povreda se sastoji u tome da je Opći sud povrijedio pravo žalitelja na suđenje u razumnom roku. Točnije, protekle su otprilike tri godine između završetka pisanog dijela postupka i odluke Općeg suda o otvaranju usmenog dijela postupka. Takvim zakašnjenjem je povrijeđeno pravo na djelotvoran pravni lijek i na saslušanje na raspravi u razumnom roku predviđeno u članku 47. Povelje. Povreda članka 47. čini se u ovom slučaju osobito teškom ako se uzme u obzir da su žalitelji trebali čekati više od 14 godina da bi sud (Opći sud) odlučio o meritumu spora, pri čemu je prva Komisijina odluka poništena iz postupovnih razloga nakon postupka koji je trajao otprilike 7 godina.

Petim žalbenim razlogom, žalitelji navode povredu članka 65. Ugovora o EZUČ-u. Točnije, žalitelji ističu da je Opći sud zanemario specifičan kontekst Ugovora o EZUČ-u i obveze o objavljivanju i nediskriminaciji nametnute poduzetnicima u kontekstu Ugovora, čime je pogrešno primijenio sudsku praksu Suda u pogledu koncepta zabranjenog sporazuma. Žalitelji tvrde da je objavljivanje popisa cijena, koje se između ostalog ponovilo, koje nisu bile poravnane s cijenom predloženom u okviru zabranjenog sporazuma imalo za učinak prekid zabranjenog sporazuma čiji je predmet, prema mišljenju Općeg suda, bio određivanje minimalnih cijena. Opći sud je s druge strane smatrao nužnom kasniju objavu učinjenu s odmakom.

Šestim žalbenim razlogom, žalitelji tvrde da je Opći sud povrijedio članak 47. Povelje o temeljnim pravima tumačen u skladu s člankom 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda time što je smatrao da trajanje upravnog postupka (to jest postupka pred Europskom Komisijom) nije bilo prekomjerno u smislu gore navedenih odredaba. U ovom slučaju je za čitav upravni postupak bilo potrebno gotovo 54 mjeseca, kada se zbroji prvotni postupak kao i naknadni postupak ponovnog odlučivanja. Osim toga, čini se prekomjernim i to što je Komisiji bilo potrebno više od dvije godine da ponovno donese Odluku. Obrazloženje Općeg suda kojime opravdava trajanje postupka ponovnog donošenja odluke čini se manjkavim i kontradiktornim, a uza sve to iz njega proizlazi očita povreda prethodne sudske prakse Općeg suda.

Sedim žalbenim razlogom, žalitelji navode povredu članka 23. Uredbe 1/2003 i načela jednakog postupanja. Točnije, Komisija je u ovom slučaju podijelila poduzetnike u skupine s ciljem određivanja osnovne sankcije koju treba primijeniti na svakog poduzetnika, pokušavajući, prema onome što se tvrdi u Odluci, zadržati razmjernost između prosječnog tržišnog udjela svake skupine i osnovne kazne izrečene pojedinim poduzetnicima iz svake skupine. Premda je Opći sud nakon toga priznao da je Komisija podcijenila prosječni tržišni udjel jedne od tih skupina, zbog čega nije zadržan odnos razmjernosti koji je Komisija namjeravala zadržati, nije smatrao da takav odnos treba vratiti u prijašnje stanje.

⁽¹⁾ Uredba Komisije (EZ) br. 773/2004 od 7. travnja 2004. o postupcima koje Komisija vodi na temelju članka 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL L 123, str. 18.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 298.).

⁽²⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.).

Žalba koju je 20. veljače 2015. podnio Alfa Acciai SpA protiv presude Općeg suda (osmo vijeće) od 9. prosinca 2014. u predmetu T-85/10, Alfa Acciai protiv Komisije

(Predmet C-87/15 P)

(2015/C 146/29)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Alfa Acciai SpA (zastupnici: D.M. Fosselard, odvjetnik, D. Slater, *Solicitor*, A. Duron, odvjetnica)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine pobijanu presudu Općeg suda zbog razloga navedenih u nastavku;
- i, konačno odlučujući o sporu na temelju članka 61. Statuta Suda Europske unije, poništi odluku u dijelu u kojem se odnosi na žalitelja;
- podredno, u slučaju da Sud odluči da ne postoji nijedan razlog u njegovom interesu za poništenje odluke, smanji novčanu kaznu izrečenu žalitelju zbog gore navedenih razloga;
- alternativno, u slučaju da Sud ne odluči konačno o sporu, o troškovima odluči naknadno i vrati predmet Općem sudu da ponovno odluči u skladu s presudom Suda;